

Elixir vital

25 anys de la Coral d'Arquitectura

PER ÀLVAR LLOBET

Historiador, periodista i cantaire de la Coral d'Arquitectura

Ecco qua: così stupendo, sì balsamico elisir[...]. Prediletti dalle stelle, io vi lascio un gran tesoro. Tutto è in lui.

Així venia el seu nou producte el vell xarlatà Dulcamara a l'òpera de Gaetano Donizetti, *L'elisir d'amore*. El beuratge insòlit, tocat per la màgia de les estrelles, despertava els més profunds instints passionals alhora que dotava d'alegria i fortuna tot aquell que s'aventurés a provar-lo. Un gran tresor, deia l'ambulador metge, dipositari de tots els plaers mundans, que comercialitzava tan sols a tres rals el flascó. Una bicoca a priori, que amagava però l'enganyifa avariciosa del seu amo, que es feia d'or jugant amb els anhels del poble. I és que l'elixir no era més que simple aigua perfumada que es barrejava amb les creences i il·lusions dels vilatans, per acabar convertint-se en quelcom indispensable. Sense adonar-se'n, la poció es va fer un lloc en les vides dels italians del segle XIX que recrea l'obra de Donizetti per quedar-s'hi per sempre. Una droga de centúries passades que, transportada a l'actualitat del segle XXI 2.o, pren la forma de coral, concretament la de l'Escola d'Arquitectura, i d'orquestra, en especial la de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Els dos col·lectius, units i per separat, són el millor paradigma que trenca, assaig rere assaig, concert rere concert, la freda definició de la paraula música que fa el *Diccionari de la llengua catalana*: "Art que s'expressa mitjançant l'ordenació de sons en el temps". La música adquireix una nova dimensió un cop immersos en el laberint de passadissos de la universitat. El verí va entrant i, quan vols treure-te'l de sobre, ja no hi ets a temps. Ets pell. Hi ha alguna cosa que t'atrapa i que, en ocasions, ja no és ni les partitures ni el cant ni l'arquet del violí. Una noia, un noi, la promesa d'un sopar o la

previsió d'un viatge acaba per enganxar-te i és en aquest moment quan et saps pres per l'elixir de la coral i de l'orquestra; al cap i a la fi, no deixa de ser un elixir d'amor.

Tant una com l'altra mostren una idiosincràsia única i especial que permet intuir i gairebé visualitzar la dificultat que suposa conduir la massa heterogènia de cantaires cap al port dels reptes plantejats. Ho sap bé el mestre Lluís Carné, alma mater del grup des d'aquell remot 19 de febrer de 1985 quan la coral va començar a caminar. Vint-i-cinc anys després, amb més de 1.000 cantants i 400 concerts, l'incansable director continua mostrant i destapant el pot de les essències que empelta d'il·lusió aquells qui té davant i que, sovint, demana que el mirin perquè l'entrada sigui mínimament precisa i digna. Carné és la imatge reajustada i millorada d'aquell Dulcamara que negociava amb l'aigua perfumada que feia créixer els afanys de qui la comprava.

De Vivaldi a Mozart passant per Vives. De París a Viena passant per incomptables municipis de Catalunya, la Coral d'Arquitectura i l'Orquestra de la UPC han realitzat actuacions arreu de la geografia catalana, espanyola i europea, que han servit per consolidar-les com a referents en els cercles musicals acadèmics. La vitalitat, l'amistat o la valentia arrauxada a l'hora d'afrontar algun que altre repertori és el motor que fa girar aquest engranatge musical, no exempt de dificultats i d'alguna que altra temptació d'engegar-ho tot a dida. La instantània del passat 16 de juny de 2010 al Palau de la Música Catalana, on prop d'un miler de cantants i intèrprets es donaren cita per commemorar els aniversaris dels dos conjunts, és el millor compendi de tots aquests anys d'infatigable treball, de gresca i de molt amor. També per la música. ●